

Gunnar Elstad:

Hva vil vi egentlig?

Utlagt på www.sjelesorgogveiledning.no

"If you aim at nothing, you are sure to hit it", sier engelskmannen (Dersom du sikter på ingenting, er det nettopp det du treffer).

Hva er det egentlig vi vil med arbeidet vi står i? Hvem vil vi nå? Hva vil vi nå dem med? Hvilke forandringer ønsker vi skal skje med oss som enkeltmennesker og fellesskap? Hva ønsker vi å oppnå på kort sikt, og hvilke langsiktige planer har vi?

Det merkelige er at de fleste kristelige styrer og arbeidsgrupper nesten ikke stiller slike spørsmål. De har så mye å gjøre at de føler at de *ikke har tid til* å vurdere hva de gjør.

Visjon.

Forhåpentligvis har vi noen drømmer for det arbeidet vi står i. For vårt indre blikk ser vi at evangeliet når ut til nye folkeslag, at livskraftige kristne fellesskap bygges opp, at ledere står fram for å gå inn i viktige oppgaver, og meget mer.

En visjon er noe å strekke seg mot. Den er ikke nødvendigvis helt konkret, og vi kan ikke realisere den over natten. Men den angir en retning.

"Verden for Kristus", er en slik visjon. "Vokse, vinne, tjene, sende" er en god visjon for et forsamlingsarbeid.

Mål.

Hva kan vi konkret gjøre for å gå ett lite skritt i retning av visjonen vår? Det er dette som er poenget når vi setter oss ned for å formulere noen få målsettinger for kommende år.

Hvilke konkrete skritt vil vi ta for å vinne "verden for Kristus". Skal vi arbeide for at mer enn halvparten av medlemmene våre går inn i en fast givertjeneste? Skal vi langt mer konkret kalle mennesker til å reise ut som misjonærer? Skal vi starte et arbeid for å nå folk fra andre nasjoner som studerer eller arbeider i Norge? Hva vil vi prioritere?

Hva er første skritt i retning av å bli en forsamling som i større grad "vokser, vinner, tjener og sender"? Er det noe kurs eller gruppeopplegg vi kan begynne med for å styrke den åndelige modenheten i forsamlingen? Bør vi planlegge et framstøt mot nærmiljøet rundt bedehuset? Skal vi satse på å nå enslige mødre? Trenger vi å styrke bønnearbeidet, og i så fall hvordan?

Det er vanskelig nok å komme fram til konkrete målsettinger. Enda vanskeligere er det over en lengre periode stadig å vurdere om det vi gjør virkelig bringer oss i retning av disse målene.

Vi kan aldri prioritere noe opp uten å prioritere noe annet ned. Dersom alt blir like viktig, er alt samtidig like lite viktig.

Alternativene til prioritering og målsetting er: Vi gjør det samme i år som i fjor (og tidligere år), vi følger våre spontane innfall, vi flyter med strømmen, vi lar oss styre av dem som maser mest på oss, eller vi lever etter prinsippet "Det som skjer, det skjer". Andre alternativer finnes nesten ikke.

Verdier.

Hva er egentlig viktigst for oss? Irriterer vi oss over at bedehuset blir nedslitt, eller gleder vi oss over at det er så mange som bruker det? Er vi mest opptatt av å blankpusse tradisjonene våre, eller bruker vi mest energi på å vinne mennesker? Er høflighet viktigere enn ærlighet? Er det så farlig å gjøre feil at en ikke våger å ta initiativ til noe nytt?

Er fasaden utad viktigere enn varmen innad?

Sannhet, ærlighet, bibeltroskap, omsorg, åpenhet, misjonsengasjement, sentral forkynnelse, tjenersinn, gjestfrihet er alt sammen eksempler på verdier. Alle er antakelig viktige. Men er det noen av dem vi særlig vil legge vekt på de første månedene framover? Hvordan vil vi markere at vi har disse verdiene?

Det er ikke det samme for oss hvordan vi når målet. Målet må ikke nås slik at vi går på tvers av de verdiene vi gjerne vil bekjenne oss til.

Kultur.

Kultur har noe med verdier å gjøre. Kanskje vi kan si at kulturen viser hvordan vi lever verdiene våre ut i praksis.

Alle fellesskap har en kultur. Den kan være god eller dårlig, men en kultur har de.

Noen har en kultur der en møter hverandre med tillit og åpenhet, en kan si det en tenker uten å være redd for å bli misforstått, en inviterer de andre hjem til seg og inkluderer gjerne nye. Andre har en kultur der en er litt redd for hverandre, er forsiktige med hva en sier av frykt for å bli misforstått eller baktalt, møtes aldri utenom de samlingene som står på programmet og ser ikke ut til å like at nye blir invitert inn i sammenhengen.

Noen har en kultur der en gjerne melder seg til tjeneste og tør å stå fram. Andre har en kultur der en helst skal nødes eller overtales til å gå inn i en tjenesten, og har en sagt ja, er poenget å være så usynlig som mulig.

Noen har en kultur der en oppmuntrer hverandre og backer hverandre opp, andre har en kultur der en stort sett sier noe når en er misfornøyd.

Hva slags kultur ønsker vi i våre sammenhenger? Hva vil vi gjøre for å fremme en slik kultur?

Evaluering.

Egentlig kommer vi ikke unna en hjerteløs evaluering.

Det var uten tvil gode møter under aksjonen i forrige uke, men nådde vi egentlig de menneskene vi ønsket å nå? Kan vi virkelig si at vi driver et godt arbeid så lenge vi ikke har konkrete eksempler på at vi vinner kirkefremmede? Har vi noen konkrete eksempler på at vi vokser, vinner, tjener eller sender?

Det er smertefullt å evaluere. Vi risikerer å bli ydmyke av det. Vi risikerer å måtte innrømme at det er noe vi trenger å forandre i vårt arbeid og i våre prioriteringer. Og slike innrømmelser sitter langt inne.

Men skal vi ikke konsentrere oss om det lyse og gode, ikke det som er negativt?

Nei, ikke uten videre. Selv om kreftpasienten har følt seg frisk et par dager, bør han ikke avbryte behandlingen. Selv om det kom inn flere kroner i år enn i fjor, har vi likevel hatt tilbakegang sammenlignet med konsumprisindeksen. Det er fint at nye foreninger er startet, men det bortforklarer ikke at flere gamle ble lagt ned.

En bedrift som pynter på sannheten og nøyer seg med å se de lyse sidene, går snart konkurs.

